

Sygn. akt II CSK 50/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa A. U.

przeciwko Miastu Luboń

o ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 września 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu

z dnia 24 lipca 2014 r., sygn. akt I ACa 472/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Pełnomocnik powoda A. U. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 24 lipca 2014 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt. 1 k.p.c.

W ocenie autora skargi kasacyjnej istotne zagadnienie prawne sprowadzało się do „konieczności wyjaśnienia wzajemnego stosunku przepisów prawnych zawartych w ustawie z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym oraz ustawie z dnia 21 marca 1985 roku o drogach publicznych”. Pełnomocnik powoda wskazał nadto, że: „Precyzyjne wyjaśnienie, w jakich sytuacjach należy stosować poszczególne przepisy, tj. art. 7 ust. 1 pkt 2 ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 16 ust. 1 i 2 ustawy o drogach publicznych, pozwoli w sposób niebudzący wątpliwości określić zarówno obowiązki gminy jak i osób trzecich, prowadzących inwestycje na terenie gminnym, a także rozstrzygnąć zagadnienie, w jakich konkretnych sytuacjach gminy są uprawnione do przerzucania swoich obowiązków z zakresu zaspokajania potrzeb społeczności lokalnej na inne podmioty”.

Przez istotne zagadnienie prawne w znaczeniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego

rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r. IV CSK 53/2013, nie publ.). Jeżeli w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołuje się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, powinien to zagadnienie precyzyjnie sformułować i wskazać argumenty, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11).

Tych wymagań autor skargi kasacyjnej nie spełnił. Nie jest zagadnieniem prawnym twierdzenie o potrzebie dokonania oceny prawnej w określonym zakresie, skoro pełnomocnik skarżących nie przedstawił argumentów, które świadczyłyby o możliwych rozbieżnościach interpretacyjnych. Rolą Sądu Najwyższego nie jest domyślanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skoro autor skargi kasacyjnej nie sformułował żadnego pytania, które mogłoby zostać rozstrzygnięte przez Sąd Najwyższy.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).